

Kayıp Çocuklar Raporu açıklandı

04/08/2008

Başbakanlık İnsan Hakları Başkanlığı'nın raporunda 2007 yılı sonu itibariyle aranmakta olan kayıp çocuk sayısının 833 olduğu belirtildi.

Başbakanlık İnsan Hakları Başkanlığı'nca hazırlanan "Kayıp Çocuklar Raporu"nda, ilgili kamu birimlerine 2007 yılında 7 bin 183 kayıp çocuk bildirimi geldiği ve yapılan çalışmalarla bunlardan 6 bin 350'sinin bulunduğu, 2007 yılı sonu itibariyle aranmakta olan kayıp çocuk sayısının ise 833 olduğu ifade edildi.

Emniyet Genel Müdürlüğü kayıtlarına göre bu rakamın bin 446 olduğu, kayıp çocuklar konusunda yayımlanan raporlarda sayısal farklar görülebileceği ifade belirtildi. Bu farklılığın "Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu (SHÇEK) bünyesinde olup kuruma dönüş yapmayan çocukların listeye dahil edilmesi" ve "kayıp çocuk tanımının açıkça yapılmamış olmasından" kaynaklanabileceği belirtildi.

Bir araştırmaya göre, kaybolan çocukların yüzde 18'i macera arayışı, yüzde 17'si iş arama, yüzde 15'i aile içi şiddet, yüzde 14'ü ailenin psikolojik baskısı, yüzde 10'u üvey anne-baba ilişkileri, yüzde 9'u çocuğa yönelik şiddet nedeni ile evden kaçma davranışında bulunduğu ifade edilerek, aranan kayıp çocuk sayısında İstanbul'un 253, Balıkesir'in 47, Bursa'nın 42, Ankara'nın 30 çocuk ile ilk 4 il olduğu kaydedildi.

"Kötü niyetli olanların el atabileceği zayıf halka çocuklarımız olabilir" denilen raporda, şu değerlendirmelere yer verildi:

"Ailenin çocuğuna sevgi ve güven vermesi, ilgilenmesi son derece önem taşımaktadır. Çocuklar konusunda genel bir toplum bilinci oluşturulmasına katkı sağlanmalı, kültürümüze sahip çıkılmalıdır. Ahlakî ve ruhi çöküntü içerisindeki çocuklara destek verilmelidir. Okul, aileden sonra bu konuda oldukça önem taşımaktadır. Başbakanlık genelgesindeki kuruluşlar ve insan hakları kurullarımız, kısaca kamu, sivil toplum kuruluşları ve medya çocuklarımız konusunda işbirliği içerisinde davranmalıdırlar. Bu konuda medyaya önemli görevler düşmektedir, evinden kaçan çocuklar bir kahraman olarak gösterilmemelidir."

-ÖNERİLER-

Soruna ilişkin önerilerin de yer aldığı raporda, şu görüşler dile getirildi:

"Tren garı, otobüs terminali gibi yerlerde emniyet ve zabıta yetkilileri şüpheli çocukların ailelerine ulaştırılması konusunda çalışma yapmalıdırlar.

Göç alan şehirlerdeki ilgili kamu birimleri (Emniyet, Millî Eğitim, Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu ve diğerleri), kentleşememe sorunu olan çocuklarla ilgilenmelidirler.

İdeolojik propaganda ile çocukların evlerini terk etmemeleri için gereken her tür önlem alınmalıdır.

Üniversiteler ve sivil toplum kuruluşları, televizyon programlarının şiddet, cinsellik dahil her yönden içeriklerinin çözümlendiği araştırmalar yapmalıdır.

Çocuklar ve aileleri üzerinde bilinçlendirme ve destekleme çalışmaları yapılmalı, çalışmaların sürekliliği için projeler üretilmelidir.

Millî eğitim müdürlüklerine bağlı ilköğretim okullarının yöneticileri, okullarına devam etmeyen çocukları öncelikle ailelerine, okula devamları sağlanamadığında da Emniyet Müdürlüğü Çocuk Şubelerine veya ilgili Cumhuriyet Savcılıklarına bildirmelidir.

Bazı gelişmiş ülkelerde kaybolan çocukların fotoğrafları süt şişelerinde ve televizyonlarda parasız yayımlanmaktadır. Bizde de örneğin her ilin insan hakları kurulunun internet sitesinde kayıp çocuk fotoğrafları yayımlanabilir."

Dünya çocuk risk puanı yüzde 30 iken bu oranın Türkiye'de yüzde 15 olduğu belirtilerek, kayıp çocuk sorununda Türkiye'nin gelişmiş çoğu ülkeden daha iyi bir konumda bulunduğu ifade edildi.

"ALO 183 Kadın ve Çocuk Sorunları Hattı" ile "ALO 150 BİMER Hattı" ve İnsan Hakları Başkanlığının diğer hatlarına bu konuda başvuru yapılabileceği belirtilerek, TCK'nın 104. maddede geçen 15-18 yaşındaki mağdura yönelik cinsel eylemlerin takibinin şikayete tabi olmaktan çıkarılması gerektiği anlatıldı.

Raporda, çocuk işçiliği ve istismarı ile daha doğru mücadele edilmesi gerektiği belirtilerek, şunlar kaydedildi:

"Aile danışmanlığı yaygınlaştırılmalı etkin hale getirilmelidir.

Belediyeler daha fazla meslek edindirme kursları açmalı, mevcutların sayısı ve kapasitesi artırılmalıdır.

Günümüzde yaşanan hızlı sosyo-ekonomik, kültürel demografik değişimler; ailelerin çocuklarına uygun bakım ve yetiştirme olanakları sunabilmeleri için her türlü açıdan desteklenmelerini zorunlu kılmakta; aile ve çocuk odaklı hizmetlerin bilimsel veriler ışığında güncellenerek çeşitlendirilmesi, yaygınlaştırılması ve temel insan hakları bağlamında erişilebilir kılınması için kamu ve sivil toplum işbirliği ve güç birliğinin önemine işaret etmektedir."